

Cum că *ce* al nostru va fi semănînd a *ș* iese de crezut, dar pentru noi iese foarte limpede deosebirea și unul care ar voi să se dea de Moldovan și ar rosti pe *ce* al nostru ca *șe* n'ar amăgi pe nime, fie-cine l'ar luà drept străin.

J.

Consoana *iot* ie prefăcută la noi în *g*, și spre *j* n'a pășit. Acest obiceiū caracterizază bine dialectul moldovenesc.

Se zice *giug, giur, giudic*,... în loc de *jug jur, judec*... cum se află la Munteni.

Lambrior a dovedit că aceste forme ale Moldovenilor sînt mai vechi de cît ale Muntenilor și că toți Romîni au zis odinioară ca Moldovenii și mai pe urmă unele dialecte au prefăcut pe *ge* în *j*. Ca dovadă aduse cuvîntul *jos* care se află și sub forma *gios* (la noi singura populară) venind din *dioso*, nu putem alt-feliū de cît să presupunem că *dioso* a trecut la *jos* prin *gios* din *ghios*. Prefacerea lui *dio* în *ghio*, se știe că s'a întimplat cu siguranță. Tot ast-feliū iese și cu formele *rotunșior*, etc. carile la unii Romîni au ajuns la *rotunșor* și trecerea a trebuit să se facă prin *ră-tunșior* din *rotundiolo*.

(Va urmă.)

I. Nădejde.

VĂLUL NEGRU

de Charles Dickens. *)

Ieră în luna lui decembrie în anul 1811 : bătuseră zece ceasuri de sară. Un doftor tînăr, de curînd norocit cu diploma, șe-dea lîngă un foc care lumină cabinetu-ī modest; viutul făcea gemete jalnice izbindu-se în ogeag; ploaea lovea din cînd în cînd cu tărie în geamuī. Toată ziua, doftorul fusese nevoit să îmblă prin oraș, suferind frigul și ploaea, îndeletnicindu-se cu o treabă ce nu privea medicina; a-uma gustă plăcerea de a fi învălit în într'un halat și de a-și simți picioarele în pantofi calzi. Ieră în acea stare de ferocitate cînd somnul cuprînde încet încet toate

*) Traducerea s'a făcut din franțuzește.

simțirile, cînd închipuirea se avîntă pe aripile aurite ale visului. Mai întai, gîndi că vîntul bătea p-ște măsură de strașnic, și scoase foarte înț-lepțește închierie că, dacă ar fi fost atară, în loc de a fi așezat foarte îndemînat ec lingă foc, ploaia i ar bate aspru în obraz. Apoi gîndi la vizita ce, în tie care an, făcea, la crăciun, mergînd în orașul de unde ieră de loc și întilniindu-se cu cei mai bunî prietenî, își închipui plăcerea ce vor simți vîzîndu-l, și bucuria ce va face Emîliei, verișoara pe care ieră s'o lee, îndată ce s'ar fi auzit că au început a veni bolnavî la doftor. Gîndi în urmă că trebuia să se aștepte la clientî mai numeroșî, și că atunci va putea să-și aducă la îndeplinire visul din tînerete; să aibă o femeu bună și iubită, care să învioșeze traiul lui cel trist și părăsit, și să-î dea curaj să lucreze mai cu inimă. Își puse apoi întrebare dacă va veni vre o dată un bolnav să-l cheme, ori dacă nu va veni nicî o dinioară; și, în mijlocul acestor gîndurî, acestor cererî, adornî adînc, visînd la jocurile din copilărie, la Emîliea, al cărei glas vesel îi resună în mînte, și a cărei mină o simțea cum îl ținea de jucau sub copaci.

Se trazi cu această simțire : o mină, în adevăr, ieră pusă pe umărul său, dar nu a copilei tîneru și blînde, ci mîna sau mai bine laba unuî băiet de vre-o un-spre-zece anî, părăsit chiar de mic de părinți, și pe care administrația parohiei îl dăduse în slujbă la doftor, cu leafa de un schelling pe septămină și hrană. Băietul ieră datoriu să meargă pe unde l'ar tremete ucenicul lui Esculap, dar n'avea nemică de făcut; dormea toată ziua și-și lăsă somnul numai cînd pregătea ce-vă de mîncare.

— O doamnă, domnule! o doamnă! zicea Tom împingînd încetișor pe stăpînu-su ca să-l trezască.

— Ce doamnă? strigă acesta, sărînd din fotoliu, și neștiînd bine dacă visul îi ieră numai părere, ori dacă nu cum-va viuise Emîlia. Ce doamnă? Unde-i?

— Aici, domnule.

Și Tom arată cu degetul spre ușa de sticlă care despărțea odăea de cabinet, fața băietului arată mare groază și nu se putea crede că se spăriese pănă la atîta de venirea unuî bolnav, ori cît de neobișnuit să fi fost cu asemenea lucruri.

Tînarul doftor se uită spre ușa : tresări vîzînd cine îl așteptă.

Înaintea lui stătea o femeu foarte naltă, ieră îmbrăcată în negru peste tot; un șal negru îi ascundea bustul, un vâl des tot negru îi acoperea fața. Stătea nemișcată dincolo de ușa de sticlă; și, deși nu o vîzî făcînd vre o mișcare, înțelese că prin vâl îl privea țîntă cu ochi pătrunzătorî.

Învîngînd o simțire de mîerare și de neliniște, înnaintă spre

ușă și o deschise. Ușa se deschidea în lăuntru, așa că necunoscuta nu-și schimbă starea.

— D-voastră voiți să vorbiți cu mine, doamnă?

Response din cap că da.

— Pofțiți de intrați, deci.

Femeea făcù un pas, și întorcînd capul spre băiet, părù că stă la îndoeala

— Ieși, Tom, zise doftorul.

Tom cu ochii boldiți de frică și de mierare, nu mai așteaptă să-î zică a doua oară.

— Închide ușa! îi mai zise stăpinul.

Tom o închise și se ascunse de ceea parte, ca sa audă și să vadă ce se va întimpla.

Trăgînd un scaun lingă foc, doftorul pofți pe necunoscută să șadă. Iea se apropiè încet, și doftorul văzù că glodul și ploiea mînjise straile de jale ale tînicei cliente.

— Ați înfruntat vremea rea, zise doftorul pentru ca să înceapă convorbirea.

— Da, response necunoscuta cu glas dureros și destăinui-toriu de grele suferinți.

— Sînteți bolnavă?

— La suflet, nu la trup, sînt foarte bolnavă. Dar n'am venit pentru boala mea. Cer ajutorul Dvoastră p-ntru altul. Poate că fac o nebuie cerîndu-vă asemenea lucru, dar, în fie-care noapte, nedormind și plîngînd neîncetat, tot această gîndire am avut'o. Văd, vai! că ori ce ajutoriu omenesc nu-î va putea fi folositoriu, și totu-și mă îngrozesc, nu pot suferi ideea de a-l pune pentru vecie în secriiu fără să caut să mă încredințez că ori-ce nădejde ie perdută cu desăvîrșire.

Necunoscuta vorbea cu foc, cu sinceritate, de mergea drept la inima doftorului; ieră încă tînar și n'avuse încă timp de a se face nesimțitoriu, văzînd suferințele și cunoscîndu-le sub toate formele.

Se sculă cu grăbire.

— Dacă persoana de care vorbiți, ieste într'o stare așa de primejdioasă cit se vede din cuvintele Dvoastre; n'avem de pierdut nici un minut. Ieată sînt gata să plec. De ce n'ați adus doftor mai din timp?

— Pentru că ori-ce ajutoriu ar fi fost cu neputință mai curînd, pentru că chiar astă-zî nu putem face nemică încă, response necunoscuta împreunînd minele într'o mișcare de desnădăjduire.

Doftorul se uită în spre vâlul cel negru, care ieră tot lăsat peste față; ar fi voit să vada de pe expresia obrazului ce înțeles aveau vorbele femeii, dar vâlul ieră des și nu ieră chip să vadă ce-va prînt'rînsul.

— Sinteți bolnavă, fără să știți poate, zise iel cu înduioșare. Frigurile v'au dat putere de a vă împotrivi la așa de crude turburări, la ostenele grele; acuma ardeți. Beți aceasta, — și îi dădă un pahar de apă, — liniștiți-vă, spuneți-mi cu tot singele rece ce feliu de boală are persoana pentru care sinteți așa de îngrijită; spuneți-mi de cînd îi bolnavă. Îndată ce-mi veți da lămurirea trebuitoare pentru ca vizita mea să poată fi de folos, sint gata să merg cu Dvoastră.

Necunoscuta duse paharul la gură fără să ridice vălul, și îi puse înapoi pe sobă fără să fi gustat dintr'insul; apoi zburcă în oftări.

— Știu că vorbele mele se par spuse în aiurarea frigurilor. Mi s'a mai zis tot așa, și mai cu asprime de cit de Dvoastră. Nu-s tînără, D-le, și cu cit mi se apropie viața de sfîrșit, cu atîta mi-î, mai scumpă; totu-și, așidă cu bucurie anii ce mai am de trăit, dacă ași putea, cu asemenea preț, să fac ca faptele ce v'au spus să nu fie foarte adevărate, urmă s'armana femeie, dar acela despre care v'au vorbesc va fi mine cu neputință de ajutat, știu, ce închipuirii înșelătoare îmi fac în această privința, și cu toate acestea, de și acuma îi aproape în minele morței, nu puteți să-l vedeți, nu puteți să-i dați nici un ajutoriu.

— M'ași teme să nu v'au măresc durerea vorbind despre cele ce-mi spuneți, punindu-vă întrebări asupra unui lucru ce voiți a ascunde cu îngrijire; dar, dați-mi voie să v'au spun, în cele ce-mi spuneți sint lucruri cari nu se potrivesc de felu între dîsele și de necrezut. Ieste vorba, după dv, de o persoană care moare aproape acuma, și pe care nu pot s'o văd, chiar de ași putea să-î fiu folositoriu; v'au temeți că mine demineată să nu fie prea tirziu, și cu toate acestea numai mine voiți putea să încerc a-î da ajutoriu. Iubiți foarte mult acea persoană; vorbele d-voastre, turburarea ce simțiți, toate arată cită grijă v'au roade. De ce să nu încercăm a-î scăpa zilele innainte de a fi poate trecut timpul?

— Dumnezeule! Dumnezeule! strigă necunoscută vârsînd lacrimi, cum pot așteptă să mă creadă străini cînd chiar mie mi se par lucruri de necrezut? Nu voiți deci să veniți mine? zise iel sculîndu-se iute.

— N'am zis că nu v'au; dar v'au înștiințez că, dacă stăruieți să amînați chemarea unui doctor, dacă persoana aceea va muri, aveți asupra-vă răspunderea cea mai îngrozitoare.

— Nu va cădea asupra mea această răspundere! respunde străina cu amărăciune. Cit despre mine, voiți raspunde de toate faptele mele.

— Sint datoriu să dau ajutoriu orî cui mi-l va cere. Voiți face cum voiți, deși mi se par lucruri foarte ciudate. Voiu vedea.

pe bolnav mine demineată, lăsați-mi adresa. La ce ceas va trebui să vin?

-- La nouă.

— Iertați-mă dacă vă mai întreb: acuma îl aveți sub îngrijirea d-voastră?

— Nu.

— Nu puteți deci să-l ajutați? Ar fi de prisos să vă spun ce trebuie să-i faceți în timpul nopții?

-- Acuma n'am nici o putere.

Văzind că nu poate scoate nici o lămurire de la necunoscută și dorind a pune sfârșit acestei scene dureroase, căci durerea femeii, stăpînită cu greutate, zburcea, doftorul făgădui din nou că la nouă ceasuri va merge negreșit. Femeea îi dădu adresa unei uliți aproape necunoscuta la Walworth, apoi se îndepărtă în tăcere fără să și fi îndicat vâlul.

Fără să știe că o vizită așa de ciudată a făcut întipărire adîncă asupra doftorului, care gîndi mult asupra celor întimplate, dar în zădar. Prea luminat pentru a putea presupune ce va nefiresc în aceste întimplări, căută în deșert vie o explicație. Să fi fost oare vorbă de o ucidere menită pentru noaptea aceea chiar, și de o dată tovarășă la crimă, necunoscuta să fi început a avea muștrări de conștiință, și să caute a împiedeca îndeplinirea nelegiurii aducînd, la vreme, un doftor ca să dea îngrijiri victimii? Dar lucruri de acestea nu se întimplă în mijlocul unui oraș mare. Nu ieră mai de crezut că femeea ce venise la dînsul ieră nebuună? Această nesiguranță împiedecă pe doftor de a dormi: nu putea să alunge din mintea-i vâlul negru; așteptă ziua cu nerăbdare; vroea să știe ce taină să fie. După ce începă a se lumina, poruî spre Walworth

Walworth, spunem pentru cei ce nu cunosc bine geografia Londrei, ieste unul dintre satele cele multe ce formează o încingătoare în jurul capitalei britanice, și pe cari aceasta le înghite încet încet întinzîndu-și casele pe acolă. A-zi încă Walworth ieste un loc cu nume reu. Nu se află pe acolă nici un bancheriū. Acum cinci-zeci de ani, ieră o mahală pierdută, îngrozitoare, unde ierău cite-va locuinți păcătoase, în cari ședeau oameni cu mutre ce te puneau în prepusuri, prea săraci pentru a locui într'o mahală cinstită, ori avînd pricină binecuvîntate pentru a le placea să-și facă cuiburile în aceste locuri pustii și îndepărtate. Poliția nu se arătă pe acolo, în încurcătura aceasta de vizuni puturoase pline de vagabouzi, de hoți, de gazde de talhari, de calpuzani și de drojdile poporului pline de viți și de crime.

Doftorul își căută drumul, nu fără greutate, prin atîtea ulicioare ori cărări glodoase.

Cîte-va grădini reu lucrate, locuri goale încunjurate cu zaplazuri năruite, putrede ori sparte, se înșirau destul de neregulat la dreapta și la stînga. Barațe de lemn reu închise, bordee cu înfătoșare înfricoșătoare, țerau semădate ici colod.

Trebuca să aibă cine-va vre o trăabă foarte grabnică ca să vie așa de departe într'o adunătură de boarde.

Doftorul întilni ciți-va înși stremțuroși pe cari îi întrebă despre ulița ce căută, și după ce primi feliurite respunsuri nepotrivate și neîndestulătoare, ajunse în sfîrșit.

Ieră însfîrșit dinaintea casei despre care îi vorbise femeea îmbrăcată negru. Casa numai cu două rînduri, nu mai fusese reparată de cînd o făcuseră; se vede că voeau să o lase sa se ruineze încetul cu încetul. Ieră singură, lingă o mlaștină, și ușa îi țera închisă. La cele două ferești de la rîndul al doilea țerau perdele trase cu mare îngrijire, se îngrijau să nu cum-va să privească cine-va ce se face în lăuntru. Nici un zgomot nu țesea dinlăuntru; nu se arată nici un semn că trăește cine-va «colod»

Tînărul stătù puțin pe gînduri înainte de a ridică ciocanul; privi casa; i se părea că are mutra cea mai respingătoare ce se poate închipui pentru o adunătură de lemne și de tencueală. Știea ciți oameni rei se află în capitale și cum nu s'ar fi ferit de nici o fără de lege; înădușitorii, învietorii, nu-și cîștigă-eră încă numele cel îngrozitorii; dar doftorul imblase în spitale: știea că pentru a căpătă cadavre doftorii engleji cumpără foarte scump și în taină, ticăloșii neguțitori de carne de mort nu se feresc totdeauna de omoruri. Dacă ar fi ales cine-va o locuință în care să îndplinească cele mai grozave meșteșuguri, negreșit că i-ar fi plăcut casa ce-î sta dinaintea ochilor.

Totu și doftorul nu stătù mult la compene: i-ar fi fost rușine să se întoarne, să fugă de o primejdie, poate numai închipuită. Cadea o ploae înghețată; trebuca să se hotărăscă într'un feliu și încă iute. Se apropiè de ușa și lovì în etîșor cu ciocanul.

Îndată se auziră cîte-va cuvînte rostite încet; cine-va stînd pe scară spunea altuia de lingă ușa ce să facă. În curînd se auzi cum trăgea zăvoarele; apoi cheea scîrții în broască. și un bărbat nalt cu chipul selbateg, galbăn ca un mort, cu ochi rătăciți, cu părul zbîrlit, cu hainele necurate, se ivì pe prag. Ușa întorcînduse pe țîșini fără zgomot lăsă loc de intrare.

— Poftim de intrați, domnule.

Doftorul făcù ciți-va pași în coridor, și ușa se închise în urmă-î; cheea și zăvoarele împiedeau țeară-și ori-ce vizită neplăcută.

— Poftim pe aice

Doftorul fu dus într'o odăiță de la capătul coridorului.

— Am ajuns la vreme ? întrebă iel.

— Ați venit prea de timpuriu, îi răspuns omul ce-l primise. Doftorul făcù un gest de mierare și de spaimă ; omul nalt parcă nici nu băgă samă.

— Fiți bun de stați aici, domnule ; nu veți aștepta mult, vă făgăduesc.

Și necunoscutul ieși închiziud ușa cu cheea.

Doftorul, după ce se văzù singur, se uită să vadă în ce felii de loc se află. Două scaune șchioape și o masă stricată alcătueau toată mobilarea. O grămadă de cărbuni ardea încet și parcă cu părere de reu ; umezala curgea pe zidiurile grele, și singura fereastră a odăiței ieră spre o ogradă plină de apă și încunjurată cu un zidiù a cărui coloare, verde urită, supără privirea. Ochii rile de la fereastră se stricaseră de mult și ierau înlocuite prin hîrtie care se spărsese și iea. Nu se auzea nici un zgomot în toată locuința și doftorul începù a se cam îngriji de sfîrșitul acestei ciudate întimplări în care se virise. Se întrebă plin de neliniște pentru ce l'a închis. Dar crezù de prisos să stiige, să încerce a fugi. Îuțelese că-i prins și că trebuia să aștepte.

Trecù un șfert de ceas ; răbdarea Esculapului nostru se apropiea de sfîrșit, cînd auzi zgomotul unei trăsuri veniud în trapul cel mare. Trăsura se opri diunaintea casei ; ușa se deschise ; o convorbire, al cărei înțeles nu putea să-l deosebească, începù în coridor, apoi auzi zgomot de pași : doi sau trei oameni se sueau pe scară ducînd o greutate. După jumătate de minuntă, cei ce se urcaseră se scoborîră și ieșiră. Ușa diu spre ulița se închise în urma lor cu zăvoare și cu cheea.

Se făcù ieară-și tăcere.

Amețit prin o înlanțuire de împrejurări așa de tunică și pe cari nici nu mai cercă să le înțeleagă, doftorul stătea fără mișcare și fără glas înaintea focului, care se stînsese. În cuînd se deschise ușa acestei odăi ticăloase și văzù înaintea sa a ceea-și femeie care, sara trecută, venise la dînsul. Pe obraz avea tot vâlul cel negru, din piept îi ieșeau oftări sfășietoare. Nu rosti nici un cuvînt, dar făcù semn doftorului să vie. Iel ascultă, și, urcîndu-se pe scară, întră într'o odaie mai fără mobile. Într'un colț ieră un pat soldătesc. Perdele de stofa proastă, întinse la ferestă, făceau aproape de tot întunec în odaie ; și pe cînd doftorul cercă să deosebească lucrurile, femeea alergă lingă pat și căzù în grunchi.

Doftorul văzù atunci că pe pat ieră un om, învîlt și întius. Nu se mișca de loc ; capul și fața ierau descoperite ; ieră legat pe sub fălci și nodul venea în crîștetul capului ; ochii îi ierău închiși brațul sting atîrna pănă la pămînt.

Dînd cu blindețe pe necunoscută la o parte, doftorul luă mina acestui nenorocit și apoi o lăsă îndată, ca și cum ar fi atîns un fier roș.

— Dumnezeule mare! strigă iel, acest om îe mort

— Nu, nu-î mort! răspuse femeea neagră sculîndu-se și frîngîndu-și mînele; nu spuneți că-î mort, nu pot să mă deprind cu asemînea ideie! Cîți oameni n'au fost aduși la viață după ce se crezuse că nu mai li se poate da nici un ajutoriu! Cîți ar fi scăpat dacă li s'ar fi dat ajutoare la vreme! Cercați, domnule, de faceți ce-vă pentru dînsul; dați-vă toate silințele; tot putem avea încă nădejde. Poate acuma chîiar îl părăsește viața. Grăbiți-vă, în num le cerului, grăbiți-vă, fiți mîntuitorul lui și al meu!

Și nenoroc ta trecă cu grabă tîmplele, pieptul celui ce zăcea înaintea ieî; îi lovea în palme, dar aceste mîni, țapene de receală, cădeau cu greutate cum le lăsă din ale ieî.

— Zadarnic, zise doftorul cu glas trist. Totu-și rîdicați perdelele.

— Pentru ce? strigă necunoscuta trăsărînd.

— Rîdicați perdelele, vă zic, vă poruncesc! răspuse doftorul cu tarie.

— Am voit să fie întunecoasă odaiea, răspuse femeea răpezîndu-se înaintea doftorului ca să-l împiedece de a se apropia de fereastră. Fie-vă milă de mine. Dacă aice pe pat iese un cadavru, sa-l văd cel puțin numai ieu!

— Moarrea acestui om nu-î firească! strigă doftorul, care, răpezîndu se, dadu înti'o parte perdeaua

Necunoscută cercă în deșert să-l oprească, vâlul îi căzù, și arăta fața unei femei bătrîne de vre-o cincî-zeci de ani care fusese frumoasă, dar, pe care lacrimile, lipsele de tot felul, o zdrobiseră și îmbătrîniseră de timpuriu. O tremurătură nervoasă mișcă buzele nenorocitei și ochi îi straluceau de nesuferit.

— L'au omorit cu silnicie! zise doftorul arătînd cadavru și uitîndu-se cu stăruința la femeie.

— Da, răspuse ieă cu glas înădușit!

— L'au omorit!

— Da ca niște barbari! ieu pe D-zeu de martur!

— Și vinovatul, cine-î? strigă doftorul apucînd pe necunoscută de braț.

— Uitați-vă mai îutăiū, și apoi întrebați.

Tinărul se pleca spre cadavru care ieără bine luminat. Fața mortului ieără înflată și vinele pline de sînge negru; ochi ieșiți din orbite; limba se vedea între buzele pline de spumă. Uu cerc albastru se vedea în jurul gîtului. Adevărul se cunoscù.

Acest om îi unul di'ntre cei osindiți la moarte și cari au fost

spînzurați astă demineată! strigă doftorul și se depărtă de pat în-
fiorîndu-se.

— Așă iese, respunse necunoscuta cu un glas aproape de
neiuteles

— Cine-î?

— Fiiu-mîeu, vaî!

Și nenorocita căzù leșînată pe podele

Istoria acestei femei iese foarte simplă Remăsese văduvă,
fără prieteni, fără avere, cu un fiu unic, pe care îl crescuse cum
putù mai bine, și din pricina lui suferise toate lipsele cele mai
grele.

Nemulțămitoriul, luîndu-se după pilde rele, trecuse cu ușu-
rință hotarul dintre vițiu și crimă, și pierise de mina călăului.
Mă-sa, insufletită până la cea din urmă clipală de nadejde că-l
va scăpă, nebuni cînd văzù că n'are nici un chip de a-l mîntui.
În deșert ceruse trupul îndată ce au putut sa-l iea din spînzura-
toare, în deșert îl ascunsese acoloa, frîghiea își îndeplînise
datoria.

Doftorul nu uită această femeie așă de crud lovită; o viri
într'un ospîțiu, o vizită des, îngriji ca să fie bine tratată, și nu
cruță nemică pentru a-î îndulci soarta. Avù cel puțin atîta noroc
și iea că nu se mai tîmădui de nebuie. Ar fi simțit prea mult
toată întînderea unei dureri pe care nemică nu o putea dămoli.

Doftorul a ajuns vestit; glasul publicului îl pune în ran-
gul di'ntău printre următorii lui Galian și Boerhaave; din toate
părțile îl chîmă, zilele de ar fi lungi și de cîte 72 de ceasuri nu
i-ar ajunge pentru a face jumătate din vizitele însemnate pe car-
netul secretariului; aurul curge la dînsul, pe piept poartă mulțime
de decorații; și totu-și, în mijlocul ovorurilor, bogașilor, ocupa-
țiilor ce-l absorb vieța, se întîmplă adesea de-și amintește de
cea di'ntău vizită ce a făcut, și se înfioară cînd vede un vîl
negru.

Traducere de S G

Geologia județului Argeș

după un memoriu al D-ului Sabba Ștefănescu,
membru al biuroului geologic.

Județul cuprinde o parte muntoasă, una deluroasă și alta
șes. Partea muntoasă formează a treia parte din suprafața jude-
țului, partea deluroasă și cea șesosă formează de asemenea fie-
care cîte o treime din întînderea județului.

Regiunea muntoasă n'are platouri întinse, nici terațe, ci